

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 298/2016-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. augusta 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Rudolfa Tkáčika o sťažnosti [REDACTED] a [REDACTED], obe [REDACTED], zastúpené advokátom Mgr. Michalom Šalingom, advokátska kancelária, Konventná 9, Bratislava, pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 103/2004 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] a [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 103/2004 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 103/2004 konal bez zbytočných prieťahov.

3. [REDACTED] a [REDACTED] p r i z n á v a spoločne a nerozdielne finančné zadosťučinenie v sume 7 000 € (slovom sedemtisíc eur), ktoré je

Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 363,79 (slovom tristošesťdesiattri eur a sedemdesiatdeväť centov) na účet advokáta Mgr. Michala Šalinga, advokátska kancelária, Konventná 9, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 298/2016-13 z 11. mája 2016 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], obe [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľky“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 103/2004 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Následne ústavný súd 26. mája 2016 vyzval okresný súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej sťažnosti a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Vyjadrenie okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 4. júla 2016. V jeho prílohe sa nachádzalo vyjadrenie predsedníčky okresného súdu s chronológiou úkonov okresného súdu i účastníkov v napadnutom konaní, ako aj vyjadrenie zákonnej sudkyne, z ktorej vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

- 26. apríla 2004 – podaný návrh na okresný súd,
- 25. novembra 2004 – výzva na zaplatenie súdneho poplatku,

- 15. decembra 2004 – podanie právneho zástupcu sťažovateľiek, výzva na zaplatenie súdneho poplatku spojená s návrhom na oslobodenie od súdnych poplatkov,
- 23. februára 2005 – doručenie vyplneného tlačiva pre účely oslobodenia od súdnych poplatkov,
- 13. apríla 2005 – uznesenie okresného súdu, ktorým priznal čiastočné oslobodenie sťažovateľiek od súdnych poplatkov,
- 23. mája 2005 – výzva na zaplatenie zostatku súdneho poplatku sťažovateľkám,
- 28. mája 2005 – zaslanie návrhu odporcom na vyjadrenie,
- 18. júla 2005 – doručené vyjadrenie odporcu v 2. rade k návrhu,
- 22. júla 2005 – žiadosť odporcu v 3. rade o zaslanie návrhu a príloh k návrhu,
- 17. augusta 2005 – žiadosť na CEPO, zisťovanie dátumu a miesta úmrtia odporkyne v 1. rade,
- 8. septembra 2005 – doručená odpoveď CEPO,
- 13. októbra 2005 – žiadosť adresovaná notárke o oznámenie okruhu dedičov,
- 27. októbra 2005 – oznámenie notárky o jedinom zákonnom dedičovi,
- 24. januára 2006 – žiadosť adresovaná Okresnému súdu Bratislava II o zaslanie dedičského rozhodnutia,
- 10. februára 2006 – odpoveď Okresného súdu Bratislava II, že vec vybavuje príslušný notár,
- 27. februára 2006 – doručené oznámenie notára, že dedičské konanie nie je skončené,
- 15. júna 2006, 14. augusta 2006 – opakované výzvy notárovi a Okresnému súdu Bratislava II informovať o stave dedičského konania,
- 22. augusta 2006 – doručené osvedčenie o dedičstve,
- 25. septembra 2006 – výzva dedičovi, aby sa vyjadril k návrhu,
- 8. novembra 2006 – doručené vyjadrenie dediča k návrhu,
- 6. júna 2007 – doručená opakovaná žiadosť odporcu v 3. rade o zaslanie návrhu a príloh k návrhu,
- 18. júna 2007 – okresný súd doručil odporcovi v 3. rade návrh s prílohami,
- 11. januára 2008 – doručené vyjadrenie odporcu v 3. rade k návrhu spolu so vzájomným návrhom,

- 22. januára 2008 – pojednávanie odročené pre účely mimosúdnej dohody,
- 6. februára 2008 – výzva na zaplatenie súdneho poplatku odporcovi v 3. rade za vzájomný návrh,
- 12. marca 2008 – oznámenie sťažovateľiek, že k mimosúdnej dohode nedošlo,
- 27. mája 2008 – pojednávanie odročené pre účely nariadenia znaleckého dokazovania,
- 2. marca 2010 – okresný súd uznesením vylúčil vzájomný návrh odporcu v 3. rade na samostatné konanie,
- 2. marca 2010 – okresný súd uznesením nariadil znalecké dokazovanie,
- 9. apríla 2010 – odvolanie sťažovateľiek proti uzneseniu z 2. marca 2010 v časti uloženej povinnosti zložiť preddavok na znalecké dokazovanie,
- 22. apríl 2010 – žiadosť o zrušenie uznesenia o ustanovení znalca pre možnú predpojatosť z dôvodu sporu s právnym zástupcom jedného z odporcov,
- 2. júna 2010 – okresný súd uznesením poveril iného znalca na vypracovanie znaleckého posudku,
- 30. decembra 2010 – doručený znalecký posudok na okresný súd,
- 19. januára 2011 – výzva adresovaná nesprávnemu znalcovi o doručenie dvoch vyhotovení znaleckého posudku,
- 19. januára 2011 – uznesenie o priznaní odmeny znalcovi (nesprávnemu, pozn.),
- 31. januára 2011 – výzva adresovaná znalcovi o doručenie dvoch vyhotovení znaleckého posudku,
- 7. februára 2011 – doručené vyjadrenie sťažovateľiek k znaleckému posudku,
- 17. februára 2011 – okresnému súdu doručené rovnopisy znaleckého posudku znalcom,
- 16. marca 2011 – doručené vyjadrenie odporcu v 3. rade k znaleckému posudku,
- 22. marca 2011 – opravné uznesenie uznesenia o znalečnom,
- 24. marca 2011 – doručené vyjadrenie odporcu v 1. rade k znaleckému posudku spojená so žiadosťou o poskytnutie času pre účely uzavretia mimosúdnej dohody,
- 16. mája 2012 – žiadosť odporcu v 3. rade o určenie termínu pojednávania,
- 30. mája 2013 – pojednávanie odročené pre neospravedlnenú neúčasť znalca na pojednávaní,

- 14. októbra 2013 – žiadosť sťažovateľiek o určenie termínu pojednávania,
- 29. januára 2014 – okresný súd uznesením pripustil zmenu petitu navrhnutú na pojednávaní konanom 30. mája 2013,
- 29. januára 2014 – žiadosť sťažovateľiek o určenie termínu pojednávania,
- 5. júna 2014 – pojednávanie odročené pre účely doplnenia dokazovania,
- 18. septembra 2014 – pojednávanie odročené na 9. október 2014 pre účely vyhlásenia rozsudku,
- 9. októbra 2014 – pojednávanie, vyhlásený rozsudok, rovnopis prevzatý všetkými účastníkmi konania,
- 21. októbra 2014 – doručené odvolanie odporcu v 3 . rade proti rozsudku,
- 20. novembra 2014 – doručené vyjadrenie odporcu v 2 . rade proti rozsudku,
- 20. novembra 2014 – doručené vyjadrenie odporcu v 1 . rade proti rozsudku,
- 4. decembra 2014 – uznesením uložená povinnosť odporcovi v 3. rade zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie,
- 29. december 2014 – odvolanie odporcu v 3. rade proti uzneseniu o poplatkovej povinnosti,
- 29. januára 2015 – spis predložený Krajskému súdu v Bratislave pre účely rozhodnutia o odvolaní napadnutého rozsudku a uznesení okresného súdu o poplatkovej povinnosti,
- 7. marca 2016 – vrátený spis okresnému súdu spolu so zrušujúcim uznesením Krajskému súdu v Bratislave sp. zn. 7 Co 66 a 67/2015 z 10. februára 2016, ktorým zrušil odvolaní napadnutý rozsudok a uznesenie okresného súdu z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom, ako aj nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku okresného súdu.

Tieto skutočnosti týkajúce sa priebehu napadnutého konania zo súdneho spisu, ktorý mu bol zapožičaný, zistil ústavný súd.

Predsedníčka okresného súdu v podstatnom k veci uviedla, že *„k meritu veci uvádzam, že sa nejedná o vec po skutkovej a právnej stránke zložitú. Navrhovateľky sa domáhajú zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva formou reálnej del'by...*

Na celkovú dĺžku konania malo vplyv aj to, že pojednávanie dňa 22. 01. 2008 bolo odročené na neurčito za účelom uzatvorenia mimosúdnej dohody. Ďalej skutočnosť, že pojednávanie dňa 30. 05. 2013 bolo odročené z dôvodu neprítomnosti súdneho znalca. Od 29. 01. 2015 do 07. 03. 2016 sa spis nachádzal na odvolacom súde z dôvodu podaného odvolania. Prietahy vzniknuté z vyššie uvedených dôvodov Okresný súd Bratislava I nezavinil.

V januári 2016 som sťažnosť sťažovateľiek vedenú pod spr. 2299/2015 v zmysle zákona č. 757/2004 Z. z. vyhodnotila ako dôvodnú s tým, že som skonštatovala nečinnosť súdu v obdobiach od 27. 05. 2008 do 02. 03. 2010 a od 22. 03. 2011 do 15. 03. 2013.“.

Predsedička okresného súdu vo svojom vyjadrení vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Sťažovateľky ešte v samotnej sťažnosti vyjadrili súhlas s upustením od verejného pojednávania vo veci v konaní pred ústavným súdom.

Právny zástupca sťažovateľiek v stanovisku doručenom ústavnému súdu 22. júla 2016 zotrval na dôvodnosti podanej sťažnosti v plnej miere.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľky sa sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z čl. 17 zákona č. 160/2015 Zb. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý súdom prikazuje, aby postupovali v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom,

koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' sporu, v ktorom sú sťažovateľky v procesnej pozícii navrhovateľiek „o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva reálnou del'bou“, ústavný súd konštatuje, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, hoci pripúšťa, že dĺžka konania bola čiastočne závislá od skutkovej, ako aj právnej náročnosti prerokúvanej veci. V zásade však nemožno doterajšiu dĺžku napadnutého konania, ktorá presahuje viac ako 12 rokov, ospravedlniť skutkovou a právnou náročnosťou sporu.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priesťahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľiek ako účastníkov tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľky čiastočne, hoci nie významnou mierou tiež prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania, a to nezaplatením súdneho poplatku spojeného s návrhom pri jeho podaní a následne po čiastočnom oslobodení od súdneho poplatku ich okresný súd musel vyzvať na zaplatenie zostávajúcej časti súdneho poplatku. Tieto skutočnosti ústavný súd zohľadnil pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľiek, bol postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v napadnutom konaní konštatuje, že konanie je poznačené zbytočnými priet'ahmi.

Už samotný fakt, že napadnuté konanie nie je ani po dvanástich rokoch právoplatne skončené a je v štádiu, keď okresný súd ešte bude rozhodovať ako súd prvej inštancie (po zrušení jeho rozsudku Krajským súdom v Bratislave, pozn.), je samo osebe dostatočným základom pre vyslovenie porušenia označených práv sťažovateliek.

Ústavný súd preto v okolnostiach veci nepovažuje za nevyhnutné hodnotiť jednotlivé úkony okresného súdu a jeho procesný postup. Pre účely svojho rozhodnutia sa ústavný súd obmedzil len na poukázanie niektorých nedostatkov v postupe okresného súdu, ktoré mali za následok doterajšiu neprimeranú dĺžku napadnutého konania. Okresný súd po doručení návrhu bol bezdôvodne nečinný vyše pol roka. Po zaplatení súdneho poplatku doručil odporcovi v 3. rade inú písomnosť ako návrh s prílohami na vyjadrenie, na ktorú odporca reagoval žiadosťami o doručenie návrhu spolu s prílohami, a to doručenými 20. júla 2005 a 6. júna 2007. Po doručení oznámenia notárky ako súdnej komisárky 27. októbra 2005, že po smrti odporkyne v 1. rade prichádza do úvahy jediný zákonný dedič, okresný súd čakal necelý rok na právoplatné ukončenie dedičského konania (doručené okresnému súdu 22. augusta 2006), hoci v zmysle v tom čase platného ustanovenia § 107 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov mohol konať s do úvahy prichádzajúcim dedičom, respektíve mal prerušiť napadnuté konanie do právoplatného skončenia dedičského konania. Okresný súd však nevyužil ani jednu z uvedených zákonných možností. Samotná predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení k prijatej sťažnosti konštatovala nečinnosť v napadnutom konaní od 27. mája 2008 do 2. marca 2010 a od 22. marca 2011 do 15. marca 2013. Ústavný súd sa stotožňuje s právnym názorom predsedníčky okresného súdu v tomto smere a dodáva, že okresný súd sa dopustil ďalšieho zbytočného priet'ahu aj po tomto období, a to od pojednávania uskutočneného 30. mája 2013, ktoré bolo pre neospravedlnenú neúčast' znalca odročené, až do ďalšieho pojednávania uskutočneného 5. júna 2014. Pre úplnosť je potrebné dodať, že okresný súd v rámci posledného uvedeného obdobia vydal jedno uznesenie

z 29. januára 2014, ktorým pripustil zmenu návrhu navrhnutú na pojednávaní uskutočnenom 30. mája 2013.

Ústavný súd tiež poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie ako celok je poznačené nečinnosťou a nesústredenou činnosťou, preto ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu označených práv sťažovateľiek, preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľiek, mu prikázal, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 9 C 103/2004 konal bez zbytočných prieťahov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľiek právoplatne skončená (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľky v sťažnosti žiadali priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 15 000 € každej z nich, ktoré odôvodnili morálnou ujmou, narušením medziľudských vzťahov a ďalej v súvislosti s tým aj majetkovými škodami pre nejasnosti so spravovaním, opravami a údržbou nehnuteľností, ktoré sú predmetom reálnej del'by.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho neodôvodnenú nečinnosť a nesústredenú činnosť, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľiek a všetky okolnosti daného prípadu ústavný súd považoval priznanie sumy 7 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľiek, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v sume 2 058,07 €.

Ústavný súd priznal sťažovateľkám trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta, a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2015 v sume 858 €. Ústavný súd priznal sťažovateľkám (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2016 (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie sťažnosti) po 143 €. Vzhľadom na to, že právny

zástupca zastupoval dve osoby, v zmysle § 13 ods. 2 vyhlášky sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Vychádzajúc z uvedeného hodnota jedného úkonu právnej služby predstavuje 143 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľiek nárok aj na náhradu režijného paušálu 8,58 € za jeden úkon podľa vyhlášky. Pokiaľ ide o stanovisko sťažovateľiek k vyjadreniu okresného súdu doručené 22. júla 2016, ústavný súd za tento úkon právnej služby náhradu trov sťažovateľkám nepriznal, keďže stanovisko neobsahovalo nové skutočnosti ani argumentáciu. Právny zástupca je zároveň platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena a náhrady zvyšujú za jeden úkon právnej služby podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty v sume 30,32 €. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľkám, spolu takto predstavuje sumu 363,79 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľiek (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 255 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016